

V GOZDU MOJE ŽALOSTI

France Onič

I

Mnogo sem pel o tem,
kar sem ljubil. Mnogo.
In zdaj sem tolikokrat sam
v gozdu moje žalosti.
Toliko dreves je v njem ranjenih,
nagrizle so jih gosenice
neodzivnosti v šotorih tržišča.

Govoril sem jim: Kako?
Je brez cene že moja ljubezen
na starih čolnih hrepenenja
pod antenami sanj?! —
Toda v šotorih tržišča
niso rekli ne na to ne na ono stran.

Vendar ves tak, kakor sem,
moram iti pod zvezdami,
kadar gredo in se utrinjajo,
da zbiram njihove odseve
kakor tople kaplje krvi
v gozdu moje žalosti.

II

V gozdu moje žalosti
se proti priliznjencem mraku
borim za to, bolečina,
da bom smel nekoč nazaj
tih, tih med stvari
in bolj čist nazaj
v ljubezni, ki grenkó poteši,
na tisti nepoznani kraj,
kjer posrkajo žile zemlje
s temno močjo prav vse:
meso in srce in kri.
In vendar poslej
me polnega žeje
vabijo v mraku zemlje skrite luči.